

νά καταναλώσωσι τὰ συνηγμένα καυσόξυλα, ἄλλοι ἐπέπεσαν κατὰ καθρεπτῶν, καὶ μία μητέρα ἤκουε τὸ τέκνον τῆς ἐπικαλούμενον βοήθειαν καὶ προσκαλοῦν νὰ φέρωσι φῶς, διότι ἔμεινε ἔσθ' σκοτεινὰ, ἂν καὶ ἡ λυχνία ἔκαιεν ἄσβεστος εἰς τὰ πλευρά του· ἡ λάμψις τοῦ πλυσίου τοῦ πεσόντος κεραυνοῦ ἐξουδετέρου τὸ φῶς τῆς. καὶ ἡ μητέρα κατὰ πληκτος σπεύσασα, ἀντὶ τ' ἀνοίξη, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐξ οὗ προσεκάλει ὁ υἱός. Εὐτυχῶς εἰς λεηλασίας μόνον περιωρίσθησαν, σεβασθέντες τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων.

Ἄλλ' ἀπορῶ πῶς δὲν ἐγνώσθησαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως αἱ θεομηνίαι αὗται, ὅπως μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐν ὄπλον περιπλέον οἱ ρήτορες αὐτῆς κατὰ τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως τὴν πανηγυρικὴν αὐτὴν ἐκφράσιν τῆς ὀργῆς τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Ὁ νοουλουοῦ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατηγορία τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλά ἐν τῇ Βουλῇ ἦτο ρητὴ, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπαισίας μνήμης νομισματικοῦ διατάγματος διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς φίλους κοιμηματάρχας 120,000 δεκάροι.

Τὴν δὲ ἐκ μέρους τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου κ. Βλαχάνη ἀπάντησιν ἐν τῷ Αἵματι εὐρίσκομεν πολὺ ἀνεπαρκῆ. Ὁ κ. Βλαχάνης μᾶς κάμνει τὸν μισεκακόμοιρον προσποιεῖται ὅτι δὲν καταλαμβάνει τίποτε· φαίνεται δεχόμενος εὐαρέστως τὴν ἐν τῷ ὀνόματί του τροπὴν τοῦ χι εἰς κάπα· παρουσιάζει ὅτι τοῦ ἦσαν βάρος διακόσια χιλιάδες δεκάροι τὴν

παραμονὴν τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς· καὶ ὅτι τὰ διδὲ ὁποιοῦ λάχαινε.

Ὅλη αὕτῃ ἡ προσποιητὴ βλακεία, ὡς νὰ ἔπαιζεν ὁ κ. Βλαχάνης τὸν Λανσελῶτον τοῦ Νικηφόρου, εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένη· ἐν μόνον ὅμως ἐλησμόνησε· νὰ μὴ προσθέσῃ εἰς τὸ ὄνομά του τὸν τίτλον: *Κεντρικὸς ταμίας*, περιλαμβάνοντα τὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπόστρατοι ἀξιωματικοὶ σταλῶσιν εἰς Εὐρώπην, ἵνα σπουδάσωσι πρακτικῶς τὸ νέον σύστημα τῶν φυλακῶν, ὅπερ μέλλει νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Στέβενς, ἐπανερχόμενοι δὲ θέλουσι διορισθῇ αὐτοὶ ἐπιστάται τῶν νέων φυλακῶν. Προσοχὴ μόνον νὰ μὴ στείλουν ἀπεξηραμμένους συνταγματάρχας καὶ ἀποξηράνουν τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος Ἀννίνος τοῦ Ἀσμοδαίου ἔχασε τὴν καλὴν του μητέρα. Τὸν συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Μετὰ τὰς φωνάς, τὰς κραυγὰς, τὰ κλαυθυμίσματα, τοὺς θανάτους, τὸ μόλυσμα, τὰς ἐκθέσεις ἱατρῶν, τὴν παρατήρησιν τοῦ νομάρχου κ. Δημητριάδου πρὸς τοὺς ἱατροὺς: «Καὶ τί πειράζει ἂν θάπτωνται οἱ εὐλογιῶντες ἀπ' ἀπάνω» καὶ τὴν εἰρωνικὴν ἀπάντησιν τῶν ἱατρῶν: «Αὐτὸ πιά τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς», μετὰ τὰ τρεξίματα τοῦ Κοσονάκου καὶ τὴν μόλυνσιν τῆς ῥομαντικωτέρας ἐξοχῆς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ ὅποιον ἀλλοῦ θὰ κρεμοῦσαν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοὺς προτείναντας τὴν ἐν Γουδῇ ἱδρυσιν Νοσοκομείου, ὕστερον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ **Κάνθαρος μένει Κάνθαρος καὶ τὸ Γουδῇ Γουδῇ.**

Ἡ Αὐγούστα κατέβαλε τελευταῖον ἀγῶνα, ἀνέστη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα καὶ ἔπεσαν ἀσπείρουσα ἐπὶ τινος ἔδρας. Ὁ Σανούτος τὴν ὑποστήριξεν.

— Ὡ προδόται, προδόται, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχουσα κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Σῶσέ με, Θεέ μου, σῶσέ με.

Καὶ συνέστειλε τὸ σῶμα σπειροειδῶς, σταυρώσασα σφιγκτῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ὡς ἵνα ὀχυρωθῇ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Ὁ Μάρκος Σανούτος καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν ἴστατο ἀκίνητος, ἄφωνος, ἀτενής, βλέπων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νερκωτικοῦ του. Εἶχε διατάξει τὸν Μαῦρον νὰ ἀνεβῇ φρουρὰς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου.

Ἀλλὰ παραδόξως ἅμα εἶδε τὴν γυναῖκα ταύτην κλίνουσαν ὡς ἄθων σφάγιον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἅμα εἶδε τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν τοσοῦτον εὖθυν καὶ γενναῖον, παραθοδέντα ἄνευ ὑποψίας εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισε νὰ ὑποβοᾷ ἐν τῇ σκοτεινῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἡσθάνετο ὅτι μετενοεῖ διὰ τὴν πράξιν του.

Ἦτο μόνος καὶ ἴστατο ἀναποφασίστος ἐν μέσῳ δύο ὄγκων ἀδρανῶν, σχεδὸν πτωμάτων.

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν χεῖρα.

— Τί ἔχω; ἔλεγε· τί πάσχω; τί ἔπαθες Σανούτε; μήπως μετανοεῖς; ποῦ εἶναι ἡ σταθερὰ ἀπόφασις; τί ἐγένεεν ἡ φλογερὰ ἐπιθυμία; Μήπως εἶσαι γυνή, καὶ διστάζεις; καὶ

τώρα τί νὰ πράξω; Νὰ ἀποβιάσω τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ ἀποπλεύσω μετὰ τοῦ αἵσχους μου καὶ τῆς μὴ ἱκανοποιηθείσης φιλοδοξίας μου; Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος; Ὅτι τοὺς ἐμέθυσα διὰ νὰ τοὺς ληστεύσω, διὰ νὰ τοὺς ἀρπάσω τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ τὰ χρήματά των ἴσως. Νὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα νὰ κοιμηθῶσιν εἰρηνικῶς μέχρι τῆς πρωίας καὶ νὰ μὴ ἀποπλεύσω, ἀλλὰ νὰ μείνω φρουρός τοῦ ὕπνου των ἀγρυπνῶν; Ἀλλὰ τί θὰ πιστεύωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι; ὅτι ἠθέλησα νὰ τοὺς δηλητηριάσω καὶ ἀπέτυχον. Νὰ κρατήσω καὶ τοὺς δύο ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ νὰ ἀποπλεύσω; Ἀλλ' αὔριον πρέπει νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν Μούρχαν, νὰ τὸν φονεύσω καὶ τὸν ῥίψω εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰ ὅμματα τῆς συζύγου του, ἐντὸς τοῦ πλοίου του καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου μου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐκδιασμός, ἀνοσιότης, τερατωδία; Ποτέ, ποτέ! Νὰ ἀποβιάσω τὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἀναχωρήσω μετὰ τῆς γυναικός, ὅπως εἶχον σκοπὸν καὶ ἀποφασιν; Ἀλλ' ἡ καρδία μου ῥαγίζεται, ὅταν βλέπω τὸν ἄθων τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις μ' εὐεργέτησεν. Ὡ, δύναται τις εὐκόλως νὰ μελετᾷ ἀνόσια σχέδια, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐκτελεῖ! Δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἔχω τύψεις συνηδότης. Μήπως παρεφρόνησα; μήπως δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος; μήπως μετεμορφώθην εἰς θηρίον; Ὁχι, ὄχι! Δὲν εἶναι δυνατόν. Θὰ τοὺς ἀποβιάσω εἰς τὴν ξηρὰν. Θὰ τοὺς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας των. Καὶ ἂς εἴπωσιν, ὅτι θέλουσιν. Ἀρκεῖ νὰ μὴ πράξω τὸ κακόν. Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ Μαῦρος! Εἰς μά-